

Sygn. akt. IV Ka 1014/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński

Sędziowie SSO Joanna Żelazny

SSR del. do SO Izabela Krupa (spr.)

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Marka Janczyńskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014 r.

sprawy **M. G.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 288 § 1 kk oraz z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 4 lipca 2014 roku sygn. akt V K 987/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 1014/14

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 28 maja 2013 r. we W. dokonał uszkodzenia szyby w drzwiach wejściowych lokalu (...) poprzez uderzenie w nią pięścią i rozbicie jej, powodując straty w wysokości nie mniejszej niż 400 zł na szkodę J. W. tj. o czyn z art. 288§1 kk;

II. w dniu 28 maja 2013r. we W. groził J. W. uszkodzeniem ciała na jego szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona tj. o czyn z art. 190§1 kk.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia wyrokiem z dnia 4 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt V K 987/13:

I. uznał oskarżonego M. G. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 288§1 kk i za to na podstawie art. 288§1 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego M. G. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 190§1 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył oskarżonemu orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 89§1 kk w zw. z art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata;

V. na podstawie art. 89§2 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

VI. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od 28.07.2013r. do 29.07.2013r. przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VII. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych oraz od opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł oskarżony, zaskarżając go w zakresie czynu z art. 190§1 kk na swoją korzyść. Oskarżony zarzucił obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 190§1 kk, poprzez niesłuszne przyjęcie, iż w dniu 28 maja 2013r. we W. groził J. W. uszkodzeniem ciała na jego szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

W oparciu o podniesiony zarzut oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od czynu z art. 190§1 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna. Sąd Rejonowy prawidłowo zebrał i ocenił materiał dowodowy sprawy, zasadnie przypisując oskarżonemu popełnienie czynu z art. 190§ 1 kk. Wbrew zarzutowi oskarżonemu, nie budziło wątpliwości, że w dniu 28 maja 2013r. we W. groził J. W. uszkodzeniem ciała na jego szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

Odnosząc się do zasadności złożonej apelacji należy stwierdzić, iż oczywiście nieuzasadniony jest zarzut obrazu prawa materialnego, który w rzeczywistości sprowadzał się do kwestionowania poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych i dokonanej oceny dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków (pokrzywdzonego J. W., T. K., M. B.).

Wskazać należy, iż treścią art. 190§1 kk jest zagrożenie innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Dla bytu wskazanego przestępstwa nie jest istotny rodzaj przestępstwa, którego popełnieniem sprawca grozi. Artykuł 190§ 1 kk nie określa sposobów wyrażania groźby karalnej. Może ona być wyrażona słownie, ale też przez każde zachowanie sprawcy, jeżeli w sposób niebudzący wątpliwości uzewnętrznia ono groźbę popełnienia przestępstwa na szkodę wymienionych w przepisie osób i wzbudza w zagrożonych uzasadnioną obawę jej spełnienia. Dobrem chronionym w art. 190 § 1kk jest wolność w sensie subiektywnym czyli poczucie wolności, wolność od obawy, strachu. Jest to przestępstwo materialne- skutkiem jest uzasadniona obawa adresata groźby, że będzie spełniona, wystarczy zatem, że pokrzywdzony uważa, iż niebezpieczeństwo spełnienia groźby jest realne i ma on podstawy do takiego poglądu. Niebezpieczeństwo realizacji groźby nie musi obiektywnie istnieć, obiektywna musi być jedynie groźba.

W świetle powyższego należy podzielić pogląd Sądu Rejonowego, że niewątpliwie została przez oskarżonego wypowiedziana groźba popełnienia przestępstwa uszkodzenia ciała, które miało być popełnione na szkodę J. W..

Oskarżony powiedział bowiem do pokrzywdzonego, że „przetrać” mu kręgosłup, zaś J. W. obawiał się tych gróźb, ponieważ uważa oskarżonego za osobę agresywną. Jak zeznał pokrzywdzony, po tym zdarzeniu obawiał się także o bezpieczeństwo zatrudnionych w jego lokalu barmanek, które pracują również w nocy.

W ocenie Sądu Odwoławczego w pełni prawidłowo Sąd I instancji ustalił przebieg zdarzenia z dnia 28 maja 2013r., związanego z groźbami oskarżonego, wypowiedzianymi względem J. W..

Podkreślić należy, że w każdej rozpoznawanej przez Sąd sprawie zgromadzone w toku procesu dowody muszą być oceniane w sposób całościowy, a więc także przez pryzmat treści innych dowodów, a także przy uwzględnieniu wskazań logiki i doświadczenia życiowego

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie sposób było kwestionować wiarygodności zeznań pokrzywdzonego J. W.. Wersja zdarzenia podana przez pokrzywdzonego znalazła wsparcie w relacji świadka T. K.. Pokrzywdzony J. W. jak i świadek T. K. nie mieli wątpliwości, że zostały skierowane groźby ze strony oskarżonego wobec pokrzywdzonego. Obaj podali, że ich treść dotyczyła przetrażenia kręgosłupa, a zdarzenie relacjonowali w sposób zbliżony, zwłaszcza co sposobu zachowania oskarżonego. Kolejność zdarzeń, jaką podali była logiczna, a ich zeznania spójne. Nadto w okolicznościach niniejszej sprawy podstawy do kwestionowania wiarygodności w/w świadków nie mógł stanowić fakt, wcześniejszej znajomości w/w świadków. Także z zeznań funkcjonariusza Policji W.B. W., który udał się w dniu 28 maja 2013r. na interwencję do lokalu (...) R. Wynika, że oskarżony kierował groźby wobec J. W.. Wskazany świadek nie widział przebiegu zdarzenia, a został o nim poinformowany przez osoby trzecie, do czego Sąd I instancji zasadnie się odniósł.

W świetle powyższych dowodów nie mogło budzić najmniejszej wątpliwości, że oskarżony dokonał zarzuconego mu przestępstwa groźby karalnej (art. 190§1 kk), zaś argumentacja skarżącego stanowiła wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego.

Nadto wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Rejonowy prawidłowo odniósł się do zeznań świadka M. B.. Sąd Rejonowy wskazał bowiem, że na podstawie zeznań wskazanego świadka nie poczynił ustaleń odnośnie winy i sprawstwa oskarżonego bowiem świadek zeznała, że nie pamięta czy padały jakieś groźby ze strony oskarżonego.

Zdaniem Sądu Odwoławczego w pełni uzasadniona była również argumentacja Sądu Rejonowego, który krytycznie ocenił wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył jakoby miał kierować wobec J. W. groźby uszkodzenia ciała. Wersji prezentowanej przez oskarżonego przeczą pozostałe dowody, którym Sąd Rejonowy przyznał walor wiarygodności i prawidłowo ocenił.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego co do czynu z art. 190§1 kk było w pełni prawidłowe. Jednocześnie orzeczone wobec niego kara jednostkowa jak i łączna jest adekwatna do okoliczności faktycznych sprawy, a zwłaszcza stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Kara ta nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Tylko takie rozstrzygnięcie stwarza szanse osiągnięcia resocjalizacyjnych oraz prewencyjnych celów kary.

Reasumując zatem Sąd Odwoławczy nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ustaleń Sądu I instancji i uwzględnienia wniesionej apelacji, uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Tym samym Sąd Okręgowy, nie podzielając zarzutów i wywodów apelacji, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako prawidłowy.

Kierując się powyższymi względami Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Jednocześnie mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624§1 kpk zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.